

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

IPROS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
IRÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-GUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPELAS
SÚDNY DVOR EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Tisk a informace

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 54/06

4. července 2006

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-212/04

Konstantinos Adeneler a další/Ellinikos Organismos Galaktos (ELOG)

SOUDNÍ DVŮR VYKLÁDÁ RÁMCOVOU DOHODU O PRACOVNÍCH POMĚRECH NA DOBU URČITOU TAK, ŽE KONSOLIDUJE OCHRANU ZAMĚSTNANCŮ

Používání po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou, včetně smluv ve veřejném sektoru, musí splňovat určité striktní podmínky.

Účelem směrnice 1999/70 je provedení rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi obecnými mezioborovými organizacemi (UNICE, EKOS a CEEP)¹. Cílem této dohody je vytvořit rámec, který zabrání zneužití vyplývajícímu z použití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů uzavřených na dobu určitou. Rámcová dohoda stanoví, že „objektivní důvody“ mohou ospravedlnit obnovení po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou. Dále stanoví, že členské státy určí, za jakých podmínek jsou pracovní poměry na dobu určitou považovány za „po sobě jdoucí“ a za uzavřené na dobu neurčitou. Lhůta pro provedení směrnice uplynula dne 10. července 2001 s možností jejího prodloužení nejvýše o jeden rok.

Řecké právní předpisy provádějící směrnici do řeckého právního řádu byly přijaty opožděně, a to v průběhu měsíce dubna roku 2003. Pokud jde o zaměstnance zaměstnané v soukromém sektoru, tyto předpisy stanoví, že neomezené obnovování pracovních smluv na dobu určitou je přípustné, je-li ospravedlněno **objektivním důvodem**, a stanoví, že takový objektivní důvod je mimo jiné dán tehdy, pokud je uzavření smlouvy na dobu určitou uloženo právním nebo správním předpisem. Krom toho považuje za „po sobě jdoucí“ pracovní smlouvy nebo

¹ Úř. věst. L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368.

poměry na dobu určitou uzavřené mezi týmž zaměstnavatelem a týmž zaměstnancem za týchž nebo obdobných podmínek, **nejsou-li odděleny obdobím překračujícím dvacet pracovních dnů**. Režim použitelný na zaměstnance ve veřejném sektoru **absolutně vylučuje možnost přeměny smlouvy na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou**.

Konstantinos Adeneler a dalších 17 zaměstnanců uzavřelo s ELOG, právnickou osobou soukromého práva spadající do veřejného sektoru se sídlem v Soluni, několik po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou, jejichž doba platnosti pro poslední z nich uplynula, aniž by byly obnoveny. Každá z těchto smluv byla uzavřena na dobu 8 měsíců a jednotlivé smlouvy byly odděleny proměnlivým časovým rozmezím v délce od 22 dnů do nejvýše 10 měsíců a 26 dnů. Zaměstnanci se za účelem určení, že **na tyto smlouvy musí být nahlíženo jako na pracovní smlouvy na dobu neurčitou**, obrátili k Monomeles Protodikeio Thessalonikis, který Soudnímu dvoru Evropských společenství položil **čtyři předběžné otázky**.

Poté, co Soudní dvůr upřesnil, že se směrnice 1999/70 a rámcová dohoda použijí i na pracovní smlouvy a poměry na dobu určitou uzavřené se správními orgány a dalšími subjekty veřejného sektoru, nejprve konstatoval, že rámcová dohoda vychází z předpokladu, že pracovní smlouvy na dobu neurčitou jsou obecnou formou pracovních poměrů. Z tohoto pohledu je cílem rámcové dohody vytvořit rámec pro opakované použití pracovních smluv na dobu určitou, které jsou považovány za možný zdroj zneužívání zaměstnanců, tím, že stanoví určitý počet minimálních ochranných předpisů, jež mají zabraňovat znejistění situace zaměstnanců. Podle rámcové dohody představuje použití pracovních smluv na dobu určitou založené na objektivních příčinách určitý způsob, jak zabránit jejich zneužívání. Naopak použití po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou, které by bylo ospravedlněno pouhou okolností, že je upraveno obecným právním nebo správním předpisem členského státu, **není v souladu s ochranným účelem rámcové dohody**. Pojem „objektivní důvody“ tedy předpokládá existenci konkrétních skutečností vztahujících se zejména k dotčené činnosti a podmínkám jejího výkonu.

Soudní dvůr je dále toho názoru, že i když vymezení pojmu „po sobě jdoucích“ smluv je podle rámcové dohody ponecháno členským státům, není jejich prostor pro uvážení neomezený, neboť nemůže v žádném případě vést až k ohrožení cíle nebo užitečného účinku rámcové dohody. V tomto ohledu konstatoval, že vnitrostátní předpis, který za „po sobě jdoucí“ považuje pouze pracovní smlouvy na dobu určitou, které jsou odděleny časovým rozmezím kratším nebo rovnajícím se 20 pracovním dnům, je nutno považovat za způsobilý ohrozit předmět, cíl i užitečný účinek rámcové dohody. U takto nepružné a restriktivní definice hrozí nebezpečí, že bude mít za následek nejen faktické vyloučení velkého počtu pracovních poměrů na dobu určitou z ochrany zaměstnanců, o niž usiluje směrnice a rámcová dohoda, ale i umožnění zneužívajícího používání takových poměrů zaměstnavateli.

Soudní dvůr se krom toho domníval, že **rámcová dohoda brání použití vnitrostátní právní úpravy, která pouze ve veřejném sektoru absolutně zakazuje přeměnu po sobě jdoucích smluv na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou**, jejichž skutečným účelem bylo pokrytí trvalých a stálých potřeb zaměstnavatele, a musejí být považovány za zneužívající, pokud vnitrostátní právní řád členského státu neobsahuje v daném sektoru jiné účinné

opatření, které by zabránilo a případně sankcionovalo zneužití po sobě jdoucích smluv na dobu určitou.

Soudní dvůr konečně zdůraznil, že v případě opožděného provedení směrnice do vnitrostátního právního řádu členského státu, jakož i v případě neexistence přímého účinku jejích relevantních ustanovení jsou vnitrostátní soudy povinny vykládat **od okamžiku uplynutí lhůty pro její provedení** vnitrostátní právo v co největším možném rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby bylo dosaženo výsledků jí sledovaných, upřednostňující výklad vnitrostátních pravidel, který je co nejvíce v souladu s tímto cílem, aby dospěly k řešení, jež je slučitelné s ustanoveními uvedené směrnice. Soudní dvůr nicméně dodal, že **od data, k němuž směrnice vstoupila v platnost**, se soudy členského státu musejí zdržet v co největším možném rozsahu výkladu práva Společenství, který by mohl vážně ohrozit dosažení cíle sledovaného touto směrnicí po uplynutí lhůty pro její provedení.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

Dostupné jazyky: CS, DE, EN, ES, EL, FR, HU, IT, NL, PL, PT, SK, SL

Úplný text rozsudku se nachází na internetové stránce Soudního dvora

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=CS&Submit=rechercher&numaff=C-212/04>

Obecně ho lze konzultovat od 12 hod SEČ v den vydání.

Pro více informací kontaktujte prosím Balázse Lehoczkého

Tel.: (00352) 4303 5499 Fax: (00352) 4303 2028